

Sygn. akt: V P 178 /12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Agnieszka Grzempa**

Ławnicy: Janusz Krupa, Andrzej Nowak

Protokolant: Kamila Skorupska

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r. w Słupsku

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda D. M. kwotę 13 562,94 (trzynaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwa 94/100 złotych) tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami,
4. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 1.474,46 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt cztery 46/100 złotych) tytułem wydatków związanych z opiniami biegłych,
5. nie obciąża powoda D. M. wydatkami związanymi z opiniami biegłych.
6. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4 520,98 zł

Sygnatura akt: **V P 178/12**

UZASADNIENIE

Powód – D. M. wystąpił przeciwko ówczesnemu pracodawcy z roszczeniem zasądzenia trzymiesięcznego odszkodowania na skutek niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz roszczeniem zasądzenia dodatkowego trzymiesięcznego odszkodowania w związku z pozostawianiem powoda bez pracy. Dodatkowo powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż pracodawca rozwiązał z nim stosunek pracy w trybie art. 53 § 1pkt 1b k.p. pomimo zgłoszonej wcześniej przez pracownika gotowości podjęcia pracy. Zdaniem strony powodowej brak było przesłanek umożliwiających pracodawcy rozwiązanie stosunku pracy.

Pozwany – pierwotnie (...) Centrum Szkolenia (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., następnie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej z tytułu udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, iż do rozwiązania stosunku pracy z powodem doszło na skutek jego niezdolności do pracy w wyniku choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Strona pozwana przyznaje, iż powód wyraził zamiar gotowości podjęcia pracy, lecz brak było podstaw do przyjęcia, iż ustala przyczyna usprawiedliwiająca nieobecność w pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. M. był zatrudniony w Centrum (...) na podstawie umowy o pracę zawartej dnia 15 września 2005r. na czas określony do 31.12.2005r., w niepełnym wymiarze czasu pracy (1/2 etatu) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego do 3,5 t, konserwatora urządzeń i sprzętu w obiektach socjalnych. Następnie, mocą umowy o pracę zawartej dnia 1 stycznia 2006r. na czas określony do 30.11.2006r., D. M. został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na dotychczasowym stanowisku. Ostatecznie mocą umowy o pracę zawartej dnia 1 grudnia 2006r. D. M. został zatrudniony na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego do 3,5 t oraz konserwatora urządzeń i sprzętu w obiektach socjalnych (dodatkowo pełnienie obowiązków zaopatrzeniowych wraz z pracami załadowczymi i rozładowniczymi oraz czynnościami spedycyjnymi).

dowód: umowa o pracę z dn. 15.09.2005r. k. 1 część B akt osobowych powoda, umowa o pracę z dn. 01.01.2006r. k. 9 część B akt osobowych powoda, umowa o pracę z dn. 01.12.2006r. k. 17 część B akt osobowych powoda

Do obowiązków pracowniczych kierowcy zaopatrzeniowca-magazyniera należało prowadzenie samochodu po drogach, pobieranie i rozliczanie paliwa, prowadzenie dokumentacji eksploatacyjnej, dokonywanie zakupów na potrzeby (...) Energetyk, składanie zamówień, wykonywanie prostych prac porządkowych oraz przygotowawczych i pomocniczych na obiektach, wykonywanie prac porządkowych, wykonywanie napraw mebli, drzwi itp., okresowe dokonywanie przeglądów powierzonych urządzeń i sprzętu oraz zgłaszanie konieczności wykonywania prac remontowych, przekraczających możliwości wykonania we własnym zakresie.

dowód: karta stanowiska pracy k. 21 część B akt osobowych powoda

Dnia 1 kwietnia 2010r. pracodawca zawarł z D. M. porozumienie zmieniające umowę o pracę, zgodnie z którym zmienione zostało stanowisko pracy z kierowcy do 3,5t – konserwatora na specjalistę ds. logistyki.

dowód: porozumienie zmieniające umowę o pracę z dn. 01.04.2010r. k. 34 część B akt osobowych powoda

W aktach osobowych powoda brakuje zakresu obowiązków dla specjalisty ds. logistyki.

bezsporne;

Generalnie do głównych obowiązków specjalisty ds. logistyki należy między innymi zapewnienie bezbłędnych działań wszystkich funkcji logistycznych w firmie, koordynowanie pracy magazynu i zaopatrzenia, współpraca z dostawcami i klientami firmy, zapewnienie, organizacja i nadzór nad środkami i procesem transportu w firmie. Praca specjalisty ds. logistyki jest pracą biurową, a poziom czynników szkodliwych i uciążliwych w pomieszczeniach i obiektach jest zazwyczaj na stosunkowo niskim poziomie i nie stwarza istotnego zagrożenia dla życia i zdrowia pracującego.

Zagrożeniem w pracy biurowej są czynniki uciążliwe, szkodliwe np. złe oświetlenie. Praca biurowa nie jest zagrożona czynnikami niebezpiecznymi.

dowód: opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy k. 402-444, opinia uzupełniająca k. 472-472 v

Obowiązki pracownicze D. M. polegały na planowaniu, robieniu i opłacaniu zakupów. Zakupione przez D. M. zakupy były wnoszone przez pracowników ochrony. Stałe zakupy przywoziły hurtownie. Zakupy robione przez D. M. nie były ciężkie. Ponadto był odpowiedzialny za sprawy logistyczne, organizował personel do wykonania prac remontowych. W trakcie wypełniania obowiązków pracownik nie wchodził na drabinę. Zdarzały się sytuacje kiedy D. M. pełnił funkcję kierowcy. Do obowiązków specjalisty ds. logistyki nie należało noszenie stołów weselnych czy też mebli. Zadania te były wykonywane przez pracownika gospodarczego oraz pracowników ochrony. D. M. nie wykonywał również prac porządkowych – nie kosił, nie grabił, nie zamiętał. Czynności porządkowe należały do pracowników ochrony. D. M. nie wykonywał ciężkiej pracy fizycznej.

dowód: zeznania świadka F. S. k. 165-167, zeznania świadka D. K. k. 167-168, zeznania świadka M. S. k. 168-170, zeznania świadka E. W. k. 170-173, zeznania świadka J. B. k. 173, zeznania świadka M. J. k. 174-176

Wynagrodzenie brutto D. M. liczone jako ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4.520,98 zł.

dowód: zaświadczenie o zarobkach – akta osobowe powoda

D. M. w okresie zatrudnienia był sobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

dowód: orzeczenie z dn.18.03.2004r. k. 6 część B akt osobowych powoda, orzeczenie z dn. 06.04.2006r. k. 13 część B akt osobowych powoda, orzeczenie z dn. 04.04.2009 k. 3 część B akt osobowych powoda

W okresie od 4 lipca 2011r. do 1 stycznia 2012r. D. M. przebywał na zwolnieniu lekarskim, pobierając z tego tytułu zasiłek chorobowy.

bezsporne, nadto dowód: wniosek o wydanie orzeczenia nr akt 03-51030 k. 1 dokumentacji lekarskiej – akta ZUS, karty zasiłkowe – część C akt osobowych powoda

Długotrwała absencja chorobowa D. M. spowodowana była jego stanem zdrowia. W okresie od 17 sierpnia 2011r. do 24 sierpnia 2011 D. M. przebywał w szpitalu na skutek zaostrzonego przewlekłego zapalenia trzustki, hipertriglicerydemii oraz cukrzycy typu 3 zdekompensowanej. W okresie od 27 września 2011r do 5 października 2011r. D. M. poddał się leczeniu szpitalnemu w związku z udarem niedokrwinnym mózgu pod postacią dyskretnego niedowładu lewych kończyn z objawami piramidowymi oraz przewlekłym zapaleniem trzustki i cukrzycą typu 3 i hipertrójglicydemią zredukowaną.

dowód: dokumentacja medyczna – akta ZUS, dokumentacja medyczna, w tym historia choroby k. 49, dokumentacja medyczna z zakresu neurologii k. 86

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 18 stycznia 2012r. orzekł o celowości przyznania D. M. świadczenia rehabilitacyjnego w związku z ogólnym stanem zdrowia. Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 7 lutego 2012r. przyznano D. M. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 2 stycznia 2012r. do 29 czerwca 2012r. Następnie decyzją ZUS z dnia 17 kwietnia 2012r. odmówiono mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okresie od 2 stycznia 2012r. do 29 czerwca 2012r. z uwagi na przysługujące D. M. prawo do emerytury.

dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dn. 18.01.2012r. – akta ZUS, decyzja ZUS z dn. 07.02.2012, znak (...) k. 5-6, decyzja zamienna ZUS z dn. 17.04.2012r. znak (...)

Stan zdrowia pracownika ulegał poprawie. Leczenie poudarowe trwa w zależności od rozległości, lokalizacji, stopnia uszkodzenia i rodzaju udaru. Ustępowanie objawów poudarowych u D. M. było powolne, a nie skokowe. Postęp w leczeniu był zdecydowany. Obecnie nie ma już objawów, które występowały w leczeniu poszpitalnym. Niedowład całkowicie ustąpił. Ustąpiły również bóle głowy i pogorszenie pamięci.

dowód: zeznania świadka T. W. k. 177-178, zeznania świadka G. K. k. 39-41

Na przełomie marca i kwietnia 2012r. D. M. odzyskał zdolność do pracy umysłowej. Brak było przeciwwskazań do prowadzenia samochodu, z wyłączeniem prac na stanowisku kierowcy zawodowego samochodu do i powyżej 3,5t. Jedynym przeciwwskazaniem był duży wysiłek fizyczny powodujący wzrost ciśnienia. Noszenie kilkogramowych zakupów przy stanie zdrowia D. M. było dozwolone. D. M. mógł wykonywać obowiązki, które wykonywał przed zachorowaniem jak np. robienie zakupów, rozliczanie dokumentów finansowych, koordynowanie pracy zespołów pracowniczych. Mógł prowadzić rozmowy z klientami i rozmowy telefoniczne. D. M. mógł wykonywać dotychczasowe obowiązki po wyczerpaniu okresu zasiłkowego jak również po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego.

dowód: zeznania świadka T. W. k. 177-178, zeznania świadka G. K. k. 39-41, opinia sądowno-lekarska biegłego z zakresu neurologii i rehabilitacji k. 217-218, opinia sądowno lekarska biegłego z zakresu medycyny pracy k. 293-295, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny pracy k. 502-503, II opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny pracy k. 516-517

W dniu 28 marca 2012r. lekarz neurolog uznał D. M. za zdolnego do pracy na stanowisku specjalisty ds. logistyki. Istnieje duże prawdopodobieństwo, że D. M. był zdolny do pracy na pięć dni przed wydaniem zaświadczenia.

dowód: zaświadczenie lekarskie z dn. 28.03.2012r. k. 7, zeznania świadka G. K. k. 39-41

Dnia 23 marca 2012r. D. M. udał się do pracy w celu zgłoszenia gotowości podjęcia zatrudnienia. D. M. udawał się do zakładu pracy kilkakrotnie, w tym w dniach 27, 29 marca 2012 oraz 2 kwietnia 2012r. Zgodnie z poleceniem kierownika, recepcjonistki odmawiały D. M. podpisania się na liście obecności.

bezsporne nadto dowód: dokumentacja hotelowa k. 55-59, zeszyt raportów recepcji k. 198, zeznania świadka A. D. k. 162-164, zeznania świadka F. S. k. 165-167, zeznania świadka D. K. k. 167-168, zeznania świadka M. S. k. 168-170, zeznania świadka E. W. k. 170-173

Pomimo kilkakrotnych wizyt w zakładzie pracy i zgłaszania gotowości do podjęcia pracy, D. M. odmówiono możliwości podjęcia pracy oraz nie wydano skierowania na kontrolne badania lekarskie mające na celu ustalenie zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku.

bezsporne nadto dowód: zeznania świadka A. D. k. 162-164, zeznania świadka F. S. k. 165-167, zeznania świadka M. S. k. 168-170, zeznania świadka E. W. k. 170-173, zeznania świadka J. B. k. 173

Fakt gotowości podjęcia pracy został udokumentowany pismem sporządzonym przez D. M.. Z uwagi na odmowę przyjęcia pisma wskazującego na gotowość podjęcia zatrudnienia, pismo to zostało przesłane pracodawcy faxem oraz listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Pracodawca odebrał korespondencję w dniu 26 marca 2012r. W dniu 23 marca 2012r. kopia pisma została przesłana faxem. Bezpośredni przełożony D. M. zapoznał się z treścią faxu w dniu 27 marca 2012r.

dowód: pismo z dn. 23.03.2012r. k. 8, potwierdzenie nadania faxu k. 9, potwierdzenie nadania i odbioru k. 10-11, zeznania świadka F. S. k. 165-167

O gotowości podjęcia pracy D. M. informował pracodawcę również drogą e-mailową.

dowód: korespondencja e-mail k. 142-149

Pracodawca kierując pracownika na badania lekarskie winien wskazać lekarzowi informację na temat czynników występujących na danym stanowisku pracy. Informacja o ocenie ryzyka zawodowego jest istotna dla lekarza medycyny pracy, który ma stwierdzić zdolność pracownika do pracy na danym stanowisku.

dowód: opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy k. 402-444, opinia uzupełniająca k. 472-472 v, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny pracy k. 502-503, II opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny pracy k. 516-517

Pracodawca nie skierował pracownika do lekarza medycyny pracy w celu wykonania koniecznych badań lekarskich.

bezsporne

Pismem z dnia 2 kwietnia 2012r. pracodawca rozwiązał z D. M. umowę o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika. Powodem rozwiązania stosunku pracy była niezdolność do pracy wskutek choroby, trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez okres 3 pierwszych miesięcy.

dowód: oświadczenie pracodawcy z dn. 02.04.2012r. k. 4

Po rozwiązaniu stosunku pracy pracodawca wzywał D. M. do zwrotu nienależnie wypłaconego ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w wysokości 1.032,26 zł brutto oraz do rozliczenia zaliczki w kwocie 17.658,37 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 16.10.2012r. k. 188, dokumentacja k. 189-192, wezwanie z dn. 23.10.2012. wraz potwierdzeniem odbioru k. 193-195, dokumentacja pracodawcy k. 196-197

Nierozliczenie delegacji służbowej wystawionej dla D. M. było przedmiotem postępowania Prokuratury Rejonowej w Łęborku. Postępowanie zostało w części umorzone.

dowód: dokumentacja Prokuratury Rejonowej w Łęborku k. 216, k. 250-252, k. 245

W czasie trwania zatrudnienia D. M. poinformował pracodawcę o nieprawidłowościach w zarządzaniu Centrum (...) w U.. Skutkiem powyższego było zawiadomienie Prokuratury Rejonowej w Słupsku o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez kierownika – F. S..

dowód: korespondencja D. M. k. 64-70, zawiadomienie z dn. 09.05.2012r. k. 71, pismo z dn. 15.06.2012r. k. 72-81

Dnia 29 stycznia 2013r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki pod firmą (...) Centrum Szkolenia (...) sp. z o. o. podjęło uchwałę o rozwiązaniu spółki i otwarciu likwidacji. Pracodawca podjął czynności likwidacyjne.

dowód: akt notarialny z dn. 29.01.2013r., rep. (...)k. 151-158, akt notarialny z dn. 12.05.2014r. rep.(...) k. 300-310, akt notarialny z dn. 06.11.2013r. nr rep. (...) k. 311-320, dokumenty wskazujące na rozwiązanie stosunków pracy z pracownikami k. 321-370

Dnia 10 grudnia 2014r. doszło do połączenia w trybie przejęcia Spółki (...) Centrum Szkolenia (...) Sp. z o. o. przez (...) sp. z o. o. Spółka (...) nie zatrudnia pracowników i nie jest zgłoszona jako płatnik składek na ubezpieczenie społeczne do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

dowód: odpis (...) Sp. z o. o. k. 450-453, oświadczenie z dn. 01.12.2014r. k. 454

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo D. M. było częściowo zasadne wobec czego zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd rozstrzygając w niniejszej sprawie musiał dokonać oceny zasadności i zgodności z prawem oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy, a w dalszej kolejności ustalić czy D. M. może skutecznie skorzystać z uprawnień przewidzianych w razie niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

Początkowo powód domagał się przywrócenia do pracy, a następnie dokonał zmiany roszczenia domagając się odszkodowań. Jedno odszkodowanie powód wywodził z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy, a drugie wywiódł art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Dokonana analiza przedmiotowej sprawy pozwala na przyjęcie, iż roszczenie powoda jest w części zasadne.

Oświadczeniem z dnia 2 kwietnia 2012r. pracodawca rozwiązał umowę o pracę z D. M. bez wypowiedzenia, wskazując na brak winy pracownika.

W pierwszej kolejności Sąd podjął się oceny powyższego oświadczenia pod względem formalnym. Wymogi formalne rozwiązania umowy o pracę zostały szczegółowo określone w art. 30 § 3-5. W świetle powołanych przepisów oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno być sporządzone na piśmie, wskazywać przyczynę oraz zawierać pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy.

Zdaniem Sądu przedmiotowe oświadczenie spełnia wszystkie niezbędne wymogi formalne.

Z uwagi na powyższe Sąd w dalszej kolejności podjął się oceny, czy przedmiotowe oświadczenie spełnia niezbędne wymogi merytoryczne tzn. czy wskazana przez pracodawcę przyczyna jest prawdziwa i czy w sposób dostateczny uzasadnia podjęcie decyzji o rozwiązaniu umowy.

Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazano niezdolność do pracy wskutek choroby, trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące.

Z treści art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kodeksu pracy wynika, że pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową;

Zatem pracownicy niezdolni do pracy z powodu choroby są na podstawie powołanego wyżej przepisu maksymalnie chronieni przez 272 dni w ramach podstawowego okresu zasiłkowego i połączonego z nim świadczenia rehabilitacyjnego.

Zaznaczyć należy, że ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych trzech miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie pobieranego zasiłku chorobowego.

Rozwiązanie w trybie art. 53 k.p., jakkolwiek jest warunkowane niezdolnością pracownika do pracy, to jednak różni się poważnie od wypowiedzenia. Na potrzeby wypowiedzenia wystąpić mogą bowiem przerywane, częste okresy absencji. Rozwiązanie bez wypowiedzenia wymaga, by absencja trwała co do zasady nieprzerwanie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014r. I PK 177/13, LEX nr 1475151).

W tym miejscu Sąd zwraca uwagę, że zastosowanie w niniejszej sprawie znajdują również przepisy art. 53 § 3 k.p., zgodnie z którym rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt, iż D. M. stawił się w miejscu pracy zgłaszając gotowość ponownego podjęcia zatrudnienia. Co istotne, wspomniane zgłoszenie gotowości do pracy nastąpiło przed sporządzeniem przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę.

Ponadto, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, pracownik stawiający się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.) nie ma obowiązku dostarczenia orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy, o którym mowa w art. 229 § 2 k.p. **Jeżeli pracownik stawia się do pracy i zgłosi gotowość jej wykonywania, obowiązek skierowania go na kontrolne badania lekarskie spoczywa na pracodawcy** (§ 4 ust. 1 w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy, Dz. U. Nr 69, poz. 332 ze zm.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2005r., II PK 319/04, OSNP 2006/3-4/49, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2001r., I PKN 639/00, OSNP 2003/17/415, M.Prawn. 2003/22/1039).

Ustalony w sprawie stan faktyczny rodzi przekonanie, iż pracodawca nie sprostął ciężącemu na nim obowiązkowi i nie skierował pracownika na kontrolne badania lekarskie.

Ponadto podkreślenia wymaga, że ciężar udowodnienia niezdolności do pracy pracownika stawiającego się do niej po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego spoczywa na pracodawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005r., I PK 89/05, OSNP 2006/19-20/296, Pr.Pracy 2006/6/36). Pracodawca poprzez skierowanie pracownika na badania lekarskie mógłby w najprostszy sposób dowieść rzekomej niezdolności pracownika do pracy. W niniejszej sprawie pozwany tego nie uczynił, a co za tym idzie w żaden sposób nie wykazał jakoby D. M. był osobą niezdolną do pracy.

Prawdą jest, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał D. M. za niezdolnego do pracy. W tym miejscu wyjaśnienia wymaga, iż sąd pracy nie jest związany decyzją organu rentowego w przedmiocie ustalenia prawa pracownika do świadczenia rehabilitacyjnego co do tego, że niezdolność do pracy trwa przez cały okres, na który przyznano to świadczenia.

Dodatkowo domniemanie, iż pracownik w okresie, na który przyznano mu świadczenie rehabilitacyjne jest niezdolny do pracy może zostać obalone, gdyż moc wiążąca ostatecznej decyzji organu rentowego przyznającej to świadczenie nie obejmuje stwierdzenia, że po wydaniu takiej decyzji pracownik nie odzyska zdolności do pracy. Z istoty decyzji o przyznaniu świadczenia rehabilitacyjnego (art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa) wynika, że przysługuje ono za okres "niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy". Dlatego decyzja organu rentowego przyznająca to świadczenie, wydana na podstawie orzeczenia przez lekarza orzecznika (komisję lekarską), wiąże sąd pracy przy ocenie wystąpienia negatywnej przesłanki rozwiązania umowy o pracę jedynie co do tego, że w dacie jej wydania ubezpieczony był niezdolny do pracy i niezdolność ta powinna być odzyskana we wskazanym okresie. Z decyzji tej nie wynika natomiast, że niezdolność do pracy trwa przez cały okres, na który przyznano świadczenie rehabilitacyjne, a w szczególności, że ubezpieczony (pracownik) nie może zdolności do pracy odzyskać przed wyczerpaniem świadczenia. **Pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego nie wyklucza więc ustalenia, że pracownik w okresie wymienionym w treści decyzji przyznającej mu to świadczenie, odzyskał zdolność do pracy.** Jeżeli zatem przed upływem okresu, na który przyznano świadczenie rehabilitacyjne, pracownik odzyska zdolność do pracy i stawia się do niej, to ma zastosowanie zakaz rozwiązania umowy o pracę z art. 53 § 3 k.p. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2014r., I PK 290/13, LEX nr 1475264, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1992r, I PRN 49/92, OSNC 1993/9/161). Powyższa sytuacja znajduje odzwierciedlenie w niniejszej sprawie bowiem D. M. odzyskał zdolność do pracy i stawiał się do niej, a zatem od tego czasu był osobą chronioną przepisami kodeksu pracy – art. 53 § 3.

Kolejnym etapem ustaleń Sądu była ocena zdolności powoda do pracy. Z uwagi na zaistnienie potrzeby powzięcia wiadomości specjalnych, Sąd na podstawie art. 278 § 1 k.p.c., dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego **z zakresu neurologii** na okoliczność, czy powód po przebytych w roku 2011 udarze niedokrwiennym mózgu odzyskał zdolność

do pracy, jeżeli tak to kiedy, a w szczególności czy w okresie od 23 marca 2012r. do 2 kwietnia 2012r. był zdolny do pracy w wymiarze pełnego etatu, wymagającej w ramach obowiązków służbowych robienia zakupów, rozliczania dokumentów finansowych w pomieszczeniu biurowym, rozmów i nadzorowania innych pracowników (kucharzy, kelnerów, recepcjonistów, pokojówki, ochroniarzy, brygady remontowe), rozmów z klientami zamawiającymi usługi hotelowe i restauracyjne, kierowanie samochodem osobowym i dostawczym.

Biegły neurolog w wykonaniu powyższego zlecenia sporządził opinię, w której wskazał, iż D. M. przebył udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu, którego następstwem były przemijające objawy piramidowe lewostronne i niedoczulica połowicza lewostronna. Objawy ogniskowe ustąpiły w czasie leczenia szpitalnego, a całkowite ustąpienie objawów ogniskowych stwierdzono 2 stycznia 2012r.

Zdaniem biegłego neurologa D. M. był zdolny do pracy w wymiarze pełnego etatu. Mógł wykonywać obowiązki, które wykonywał przed zachorowaniem jak np. robienie zakupów, rozliczanie dokumentów finansowych, koordynowanie pracy zespołów pracowniczych. Mógł prowadzić rozmowy z klientami i prowadzić rozmowy telefoniczne.

Zarzuty do powyższej opinii wniosła strona pozwana zarzucając między innymi dokonanie uproszczonej analizy stanu zdrowia powoda, sprowadzonej jedynie do ustania objawów neurologicznych przebytej przez powoda choroby.

W ocenie Sądu wydana na potrzeby niniejszej sprawy opinia jest jednoznaczna, logiczna i jasna. Podkreślenia wymaga również fakt, iż opinia została sporządzona przez biegłego neurologa posiadającego niezbędną wiedzę i kompetencję do wydania niniejszej opinii, a zatem zawarte w niej twierdzenia poparte są specjalistyczną wiedzą na wysokim poziomie.

Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do uzupełnienia powyższej opinii.

Na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. Sąd dopuścił również dowód z opinii **biegłego z zakresu medycyny pracy** w celu ustalenia czy w okresie od 23 marca 2012r. do 02 kwietnia 2012r. D. M. po wykorzystaniu pełnego okresu zasiłkowego i świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 2 stycznia 2012r. był zdolny do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowca-konserwator, specjalista ds. logistyki, czy też nie był zdolny do pracy.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, stan zdrowia powoda pozwala na wykonywanie pracy na stanowisku konserwatora z wyłączeniem wykonywania ciężkich prac fizycznych, prac na wysokości i przy maszynach w ruchu, na stanowisku specjalisty ds. logistyki, z wyłączeniem prac na stanowisku kierowcy zawodowego samochodu do i powyżej 3,5 t. Powyższe prace D. M. mógł wykonywać po wyczerpaniu okresu zasiłkowego jak i również po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego.

Na skutek zarzutów do powyższej opinii podniesionych przez stronę pozwaną Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. Biegły podtrzymał dotychczasową opinię wskazując dodatkowo po przeanalizowaniu opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, że lekarz medycyny pracy powinien poinformować pracownika w trakcie wykonywania badań profilaktycznych o zagrożeniach na danych stanowisku pracy i o przeciwwskazaniach. Obowiązek informowania pracownika oraz lekarza sprawującego profilaktyczną opiekę nad zakładem pracy o występujących zagrożeniach na danym stanowisku pracy – spoczywa na pracodawcy.

Dodatkowo Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego **z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy** na okoliczność ustalenia oceny ryzyka zawodowego na stanowisku pracy zajmowanym dotychczas przez powoda D. M., rozumianej jako możliwość wystąpienia niepożądanych zdarzeń związanych z wykonywaną pracą, powodujących straty, w szczególności wystąpienie niekorzystnych skutków zdrowotnych w wyniku zagrożeń zawodowych występujących w środowisku pracy oraz sposobu wykonywania pracy.

Ze sporządzonej w tym zakresie opinii, w tym opinii uzupełniającej wynika, iż ostatnio powierzone powodowi obowiązki wynikały ze świadczenia pracy w charakterze pracy specjalisty ds. logistyki. Praca ta jest pracą biurową. A poziom czynników szkodliwych i uciążliwych w pomieszczeniach i obiektach zazwyczaj jest na stosunkowo niskim

poziomie i nie stwarza istotnego zagrożenia dla życia i zdrowia pracującego. Przy pracach biurowych pracownik nie ma do czynienia z czynnikami niebezpiecznymi.

Zdaniem Sądu sporządzone w sprawie opinie z zakresu medycyny pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy są jasne i klarowne, a zawarte w nich wnioski są logiczne, zrozumiałe i poparte specjalistycznymi wiadomościami.

Zważyć też należy, że zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19.12.1990r., I PR 149/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300.

Wszystkie wydane na potrzeby niniejszej sprawy opinie są dla Sądu jasne i wynika z nich, że powód był zdolny do wykonywania tych obowiązków jakie miał w zakresie swoich obowiązków przed orzeczeniem o niezdolności do pracy. Zdolność do pracy została również potwierdzona zeznaniami świadków G. K. oraz T. W., będącymi jednocześnie lekarzami powoda.

Odnosząc się do dotychczasowych obowiązków pracowniczych powoda wskazać należy, iż znakomita większość świadków, w tym bezpośredni przełożony powoda – F. S., zeznali, iż wypełniając obowiązki służbowe D. M. nie dźwigał ciężkich przedmiotów gdyż utrwaloną w miejscu pracy praktyką było wykonywanie tych czynności przez pracowników ochrony. Świadkowie zaprzeczyli również jakoby powód trudnił się czynnościami porządkowymi stanowiącymi pracę fizyczną polegającą na zamiataniu, odśnieżaniu czy grabieniu, a także pracą na wysokościach z wykorzystaniem drabiny. Świadkowie wskazali, iż świadczona przez powoda praca nie była ciężką pracą fizyczną.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, iż powód był zdolny do pracy. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż sama zdolność powoda do pracy, potwierdzona również przez biegłych, nie jest jedyną kluczową kwestią w sprawie albowiem kolosalne znaczenie dla sprawy ma również fakt stawiennictwa D. M. w pracy i zgłoszenia gotowości świadczenia pracy na skutek ustania przyczyny nieobecności. Jak wskazano w powyższej części rozważań, w zaistniałej sytuacji pracodawca nie miał prawa rozwiązać z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika w trybie art. 53 k.p. Po zgłoszeniu przez pracownika gotowości do podjęcia pracy, na pracodawcy spoczywał obowiązek skierowania pracownika na badania lekarskie w celu zweryfikowania prawdziwości ustania przyczyny nieobecności - choroby. Pracodawca nie wywiązał się ze swojego obowiązku. Podkreślenia wymaga, iż wymóg posiadania aktualnych badań lekarskich przez pracowników obciąża pracodawcę, który zgodnie z art. 229 § 4 k.p. nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. Pracodawca jest bowiem odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy, zaś w przypadku nieprzestrzegania przepisów lub zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, to pracodawca, a nie pracownik podlega karze, o czym stanowi art. 283 § 1 k.p.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, w zakładzie pracy, w którym występują zagrożenia dla życia i zdrowia pracowników, pracodawca jest zobowiązany do szczególnej staranności w zakresie przeciwdziałania ich wystąpieniu. Naruszenie tego obowiązku może stanowić czyn niedozwolony, niezależnie od tego, że może być również uznane za naruszenie objętego treścią stosunku pracy obowiązku zapewnienia pracownikowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy (art. 207 § 2 k.p.) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011r. II PK 175/10, OSNP 2012/7-8/88, OSP 2012/9/86).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił, poza wspomnianymi opiniami, na podstawie dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron oraz na podstawie zeznań świadków.

Zeznania świadków G. K., F. S., D. K., M. S., E. W., J. B., M. J., T. W. są uznane za wiarygodne, spójne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd odmówił nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadka A. D. w zakresie obowiązków pracowniczych powoda, z uwagi na ich niespójność z zeznaniami pozostałych świadków.

Sąd za mało przydatne uznał zeznania świadka Z. K. z uwagi na ich znikomy charakter w zakresie wiedzy na temat obowiązków pracowniczych powoda oraz obecności powoda w pracy po długotrwałej nieobecności związanej z chorobą.

Rozstrzygając w niniejszej sprawie Sąd nie miał wątpliwości, iż pracodawca naruszył obowiązujące przepisy prawa, w tym art. 53 § 3 k.p. stanowiący, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 56 k.p. w zw. z art. 58 k.p. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.562,94 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Poza zasądzonym odszkodowaniem, powód domagał się roszczenia odszkodowawczego wywodząc roszczenie z przepisów prawa cywilnego. Skuteczne dochodzenie odszkodowania z tytułu wyrządzonej szkody winno być poprzedzone należytym wykazaniem rozmiaru szkody, jej charakteru oraz wysokości. Strona powodowa powinna więc udowodnić, że wysokość poniesionej przez nią szkody jest wyższa aniżeli należność zasądzona mocą punktu 1 wyroku. Wobec niewykazania żądania Sąd oddalił powództwo w tym zakresie. W ocenie Sądu zasądzone na podstawie art. 56 k.p. odszkodowanie jest roszczeniem wyczerpującym i brak jest podstaw do zasądzenia ponad kwotę 13.562,94 zł. Sąd stoi na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie ochrona wynikająca z zastosowania przepisów kodeksu pracy jest wystarczająca.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądań powoda, a więc uznanie obydwu stron za częściowo przegrane i wygrane, Sąd zgodnie z art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty procesu pomiędzy stronami, o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku.

Pozwany przegrał przedmiotowy proces w 50% i w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. to na nim spoczywa obowiązek poniesienia kosztów procesu, w tym wynagrodzenia i zwrotu kosztów poniesionych przez biegłych. Wydatki związane z wydanymi w sprawie opiniami stanowią łączną kwotę 2.948,91 zł. Z uwagi na przegranie procesu w 50%, przegrany – pozwany jest zobowiązany do poniesienia połowy wydatków tj. 1.474,46 zł na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku (art. 83 u.k.s.c. w zw. z art. 113 u.k.s.c.).

Sąd nie obciążył powoda wydatkami związanymi z opinią biegłych, gdyż zdaniem Sądu nie zaszły szczególne okoliczności, które uzasadniałyby obciążanie go wydatkami poniesionymi w sprawie przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w punkcie 5 sentencji wyroku.

Na mocy art. 477² k.p. Sąd z urzędu nadal wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4.520,98 zł tj. kwoty nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.